

K o m i s j a Z a k ł a d o w a

NSZZ

Solidarność

przy Inowrocławskich Kopalniach Soli „SOLINO”S.A.

88-100 Inowrocław

NIP: 556-179-68-49

ul. Św. Ducha 26a

Tel. 35 45 806, 35 45 886

Inowrocław dnia 18 marca 2025 r.

**Prezes Rady Ministrów
Donald Tusk**

Szanowny Panie Premierze,

W ramach ubiegania się o członkostwo w Unii Europejskiej, jednym z podstawowych wymagań, które musiały spełnić państwa kandydujące, było posiadanie strategicznych rezerw węglowodorów, obejmujących ropę naftową, produkty ropopochodne oraz gaz ziemny, na wypadek kryzysu energetycznego. Zgodnie z tymi wymogami, każde z państw zobowiązane było do utrzymywania co najmniej trzymiesięcznych rezerw tych surowców. W omawianym okresie Polska, mimo iż była jednym z nielicznych krajów europejskich, które posiadały odpowiednie wysady solne, nie dysponowała wystarczającymi pojemnościami magazynowymi, które mogłyby spełniać wymagania dotyczące przechowywania węglowodorów. Dodatkowo, z ekonomicznych oraz ekologicznych powodów budowa tradycyjnych magazynów o odpowiednich pojemnościach była niemożliwa lub nieuzasadniona. Wskazaniem rozwiązaniem, które mogło zapewnić Polsce odpowiednie pojemności magazynowe, były wysady solne. W tego rodzaju strukturach możliwe jest bezpieczne, tanie i efektywne przechowywanie węglowodorów w kawernach solnych, głęboko pod ziemią. Ta technologia, stosowana z powodzeniem przez wiele krajów na świecie, okazała się skutecznym sposobem na magazynowanie surowców energetycznych.

Niestety, mimo posiadania przez Polskę odpowiednich zasobów naturalnych, w tamtym okresie kraj nasz nie wykorzystywał w pełni potencjału wysadów solnych do celów magazynowych. Główną barierą w realizacji tego rozwiązania była kwestia bezpiecznego zagospodarowania solanki powstałej w wyniku budowy takich magazynów. Problem ten stanowił poważne wyzwanie techniczne oraz środowiskowe, które wymagało opracowania skutecznych metod, zapewniających zarówno bezpieczeństwo ekologiczne, jak i efektywność procesu. W latach dziewięćdziesiątych, polski rząd zmagał się z trudnościami związanymi z opracowaniem odpowiednich technologii i rozwiązań, które mogłyby umożliwić zbudowanie odpowiedniej bazy magazynowej dla węglowodorów, zapewniając jednocześnie ochronę środowiska naturalnego.

Komisja Zakładowa NSZZ "Solidarność" przy Inowrocławskich Kopalniach Soli, obecnie Solino S.A., podjęła inicjatywę wypracowania trwałych i długofalowych rozwiązań gospodarczych dla spółki, które nie tylko rozszerzyłyby zakres jej działalności, ale również zagwarantowałyby jej stabilność ekonomiczną. W 1994 roku Komisja przedłożyła Ministrowi Przekształceń Własnościowych propozycję budowy, w oparciu o istniejący kompleks solno-sodowo-chemiczny, zintegrowanego technologicznie organizmu gospodarczego. W skład tego kompleksu wchodziły niezależne podmioty, takie jak Inowrocławskie Kopalnie Soli, Inowrocławskie Zakłady Chemiczne "Soda Mątwy", Janikowskie Zakłady Sodowe "Janikosoda" (obecnie Qemetica), Anwil Włocławek oraz Zachem Bydgoszcz. Celem tej inicjatywy było stworzenie jednego podmiotu, który odpowiadałby za budowę podziemnych systemów magazynowych w wysadach solnych centralnej Polski, umożliwiającym magazynowanie, przesyłanie oraz prowadzenie operacji technicznych na podziemnych magazynach. W pierwszym etapie projektu zakładano budowę pierwszego w Polsce strategicznego magazynu na ropę i produkty ropopochodne, zgodnego z wymogami Unii Europejskiej dla państw kandydujących. W celu realizacji tego przedsięwzięcia Solino S.A. zostało sprzedane Petrochemii Płock. Spółkę, wraz z infrastrukturą przesyłową, włączono do infrastruktury krytycznej państwa.

Niezrozumiałe i nieuzasadnione było jednak wyłączenie z tej infrastruktury pozostałych spółek wchodzących w skład kompleksu, takich jak Inowrocławskie Zakłady Chemiczne "Soda Mątwy", Janikowskie Zakłady Sodowe "Janikosoda", Zachem Bydgoszcz oraz Anwil Włocławek. Były to podmioty niezbędne do budowy oraz prawidłowego funkcjonowania podziemnych magazynów w tej części Polski. Ich wyłączenie doprowadziło do osłabienia spójności całego projektu i miało negatywne konsekwencje dla jego efektywności operacyjnej.

Zbudowany w Polsce podziemny magazyn ropy i paliw, który oddano do eksploatacji w pierwszej połowie lat 2000, niestety nie spełniał kluczowego parametru wytłaczania, jakim było

zapewnienie fizycznej dostępności do strategicznych rezerw państwowych zgromadzonych w magazynie. Ograniczenia te budzą uzasadnione obawy co do skuteczności realizacji pierwotnych założeń projektu i wymagają pilnej analizy oraz działań naprawczych. Zgodnie z przyjętym parametrem wytlaczania, co wykazała kontrola NIK w 2007 r., magazyn nadal nie spełnia wymaganych norm. Potwierdza to pismo z dnia 20 grudnia 2024 r., znak IK: 1009083, wystosowane przez Sekretarza Stanu, Pana Roberta Kropiwnickiego, w imieniu Ministra Aktywów Państwowych. Po oddaniu do eksploatacji pierwszego w Polsce podziemnego magazynu na ropę i benzynę, zbudowanego na bazie Inowrocławskich Kopalń Soli (obecnie Solino S.A.), system ten miał gwarantować bezpieczeństwo energetyczne kraju. Jego kluczowym zadaniem było zabezpieczenie dostaw paliw w przypadku kryzysu energetycznego, przerwania łańcucha dostaw oraz wzmocnienie niezależności gospodarczej i politycznej Polski.

W pierwszej fazie magazyn miał zgromadzić strategiczne rezerwy państwa na wypadek sytuacji kryzysowych. W kolejnych etapach planowano składowanie obowiązkowych zapasów, surowców do bieżącej produkcji paliw oraz gotowych wyrobów ropopochodnych, niezbędnych do zaopatrzenia rynku. Oznacza to, że magazyn podziemny pełni wielofunkcyjną rolę w krajowym systemie energetycznym, obejmując szeroko rozumiane węglowodory.

Zwracamy szczególną uwagę na unikatowy w skali europejskiej układ gospodarczy, składający się z kilku technologicznie połączonych spółek, zintegrowanych za pomocą sieci rurociągów, tworzących organizm hybrydowy. Celem tego rozwiązania jest zapewnienie Polsce bezpieczeństwa w kluczowych obszarach:

- gospodarczym,
- politycznym,
- społecznym,
- militarnym.

Tak skonstruowany model hybrydowy umożliwia bezproblemową budowę kompleksowych podziemnych magazynów węglowodorów w centralnej Polsce. Przykładem takiej współpracy jest podziemny magazyn gazu zlokalizowany w miejscowości Przyjma koło Mogilna. Powstał on na tym samym złożu, na którym Solino S.A. prowadzi wydobywanie solanki. Budowa tego magazynu nie byłaby możliwa bez kompleksu energetycznego, gdyż kluczowym problemem technologicznym była konieczność zagospodarowania solanki powstającej w procesie budowy.

Podjęcie decyzji o wyborze Solino S.A. jako głównej bazy magazynowej państwa polskiego wynikało z kilku istotnych czynników: korzystnej budowy geologicznej obejmującej kilka dużych wysadów solnych w centralnej Polsce oraz zamkniętego układu technologicznego spółek, tzw.

układu hybrydowego, umożliwiającego skuteczne zagospodarowanie solanki. Jedynym czynnikiem mogącym zagrozić funkcjonowaniu tego kompleksu byłby brak odpowiednich wysadów solnych – jednak ten problem nie występuje. Realnym zagrożeniem pozostaje natomiast celowa likwidacja odbiorców solanki, co skłania do postawienia pytania, czy obecnie nie mamy do czynienia z takim właśnie działaniem.

Podstawowym zadaniem kompleksu solno-magazynowo-sodowo-chemicznego jest budowa podziemnych systemów magazynowych w kawernach solnych zarówno na potrzeby własne, jak i dla innych podmiotów zajmujących się magazynowaniem węglowodorów, samodzielnie lub we współpracy z innymi przedsiębiorstwami. W zamian za to Orlen uzyskał wyłączność na magazynowanie strategicznych rezerw państwa, stając się w praktyce monopolistą na rynku. W związku z tym można było oczekiwać, że koncern podejmie działania w celu budowy szerokiej bazy magazynowej, otwartej dla innych inwestorów operujących na rynku krajowym i międzynarodowym. Naturalnym kierunkiem rozwoju mogłaby być oferta Orlenu dotycząca budowy kompleksów magazynowych na przykład na złożach Damasławek czy Lubień Kujawski. Tego typu inwestycje mogłyby stanowić element strategicznej oferty Polski dla państw Europy Środkowo-Wschodniej oraz wpisać się w koncepcję Trójmorza, wzmacniając pozycję Polski jako lidera w regionie.

We współczesnym świecie rozwój gospodarczy państw jest ściśle związany z dostępem do stabilnych zasobów energetycznych. Magazyny węglowodorów pełnią kluczową rolę w zapewnieniu bezpieczeństwa energetycznego, zwłaszcza dla krajów takich jak Polska, które nie dysponują znacznymi własnymi zasobami surowców energetycznych. Znaczenie takich magazynów jest szczególnie istotne w obecnej sytuacji geopolitycznej, kiedy u granic Polski trwa wojna na Ukrainie, wywołana przez Rosję – państwo wrogo nastawione do Polski.

Po ukończeniu budowy magazynu okazało się jednak, że obiekt ten nie spełnia zakładanych parametrów w zakresie dostępu do zgromadzonych zasobów węglowodorów płynnych. W praktyce oznacza to, że jego zdolność przepływu w określonym czasie jest niewystarczająca. Jeśli magazyn pracowałby bez przerwy przez trzy miesiące, nie byłby w stanie dostarczyć na rynek średniego dziennego zużycia ropy i benzyny. Ten stan rzeczy potwierdziła kontrola Najwyższej Izby Kontroli w 2007 roku, przeprowadzona na wniosek związków zawodowych. Był to kluczowy punkt porozumienia kończącego pierwszy protest głodowy pracowników Solino S.A. w obronie spółki i bezpieczeństwa energetycznego państwa w listopadzie 2006 roku. Mimo tych niepokojących ustaleń, zarówno rząd, jak i PKN Orlen nadal przekazują opinii publicznej nieprawdziwe informacje dotyczące stanu technicznego magazynu, utwierdzając społeczeństwo w przekonaniu, że posiada on

pełną zdolność operacyjną. Nieodpowiedzialne decyzje dotyczące własności, gospodarki oraz brak skutecznego nadzoru nad kompleksem magazynowym doprowadziły do poważnego zagrożenia jego dalszego funkcjonowania, co w konsekwencji może skutkować jego całkowitym upadkiem.

Inowrocław odgrywa kluczową rolę w rozwoju tej części województwa kujawsko-pomorskiego, stanowiąc jego zaplecze gospodarcze, kulturalne, oświatowe, medyczne, handlowe, komunikacyjne, usługowe oraz rekreacyjno-sportowe. Jego wpływ rozciąga się na powiaty Żniński, Mogileński, Aleksandrowski i Inowrocławski.

Po ujawnieniu szeregu nieprawidłowości oczekiwano, że nastąpi ich uporządkowanie, a osoby odpowiedzialne za zaniedbania zostaną odsunięte od nadzoru i zarządzania spółką. Logika podpowiadała wdrożenie programu naprawczego. Stało się jednak odwrotnie. Rozpoczęto szeroko zakrojoną kampanię dyskredytującą członków NSZZ "Solidarność" oraz innych niepokornych pracowników, wykorzystując do tego media oraz organy państwa, takie jak prokuratura, sądy i policja. Szczególnie silne ataki skierowano przeciwko przewodniczącemu związku, próbując uczynić go symbolem nietolerancji, chciwości, obłudy oraz postaw antyspołecznych. Była to próba publicznego zniszczenia jego reputacji i wykluczenia z życia społecznego. Dochodziło do bezprawnych zwolnień członków "Solidarności", którzy nie zgadzali się z działaniami spółki godzącymi w interesy państwa polskiego. Przykładem jest zwolnienie pani Iwony Stachel. Jej ponowne zatrudnienie, wynikające z porozumienia kończącego ostatni protest głodowy w Solino, warunkowano rezygnacją z członkostwa w NSZZ "Solidarność". Ponieważ nie zgodziła się na ten warunek, nie została przywrócona do pracy. Nieoficjalnym powodem jej zwolnienia była także walka jej ojca z patologią w Cuiavia OSM jako przewodniczącego "Solidarności".

Pracownikom związanym z "Solidarnością" ograniczano możliwości awansu, pomijano ich przy przyznawaniu nagród i wyróżnień oraz blokowano dostęp do szkoleń zawodowych. Ten proceder trwa do dziś, a obecnie podjęto działania zmierzające do zwolnienia Dyrektora Górniczego/Kierownika Ruchu Zakładu Górniczego za odmowę ukrywania nieprawidłowości w obrębie strategicznych magazynów. Za pośrednictwem innych związków zawodowych oskarżano nieuległych i niewygodnych pracowników o mobbing. Była to celowa metoda napiętnowania tych, którzy sprzeciwiali się patologiom w spółce. Wykorzystywano do tego tak zwany kodeks etyki, stosując przesłuchania rzekomych świadków, co miało wywrzeć presję na niewygodnych pracownikach.

W 2014 r. wypowiedziano Układ Zbiorowy pracy oraz Pakiet Socjalny, który był integralną częścią umowy sprzedaży SOLINO Skarbowi Państwa. Pakiet ten obejmował kluczowe inwestycje, w tym budowę podziemnego magazynu węglowodorów. Jego wypowiedzenie stało się pretekstem

do usunięcia przedstawiciela pracowników z Rady Nadzorczej Solino S.A. Równocześnie rozpoczęto proces destabilizacji spółki, o czym informowaliśmy w stanowisku skierowanym do premiera 29 maja 2024 r. Cały ten proces był realizowany przy współudziale innych organizacji związkowych, które zostały pozyskane do współpracy w zamian za określone korzyści. Z pełną odpowiedzialnością stwierdzamy, że państwo polskie celowo zdestabilizowało cały kompleks energetyczny.

Warto zauważyć, że Solino obecnie wydobywa od 9 do 9,5 mln m³ solanki rocznie. Jest to absolutne minimum, konieczne do zapewnienia surowca dla odbiorców oraz prawidłowego funkcjonowania operacji zatłaczania i wytłaczania paliw z komór magazynowych.

Kluczowe fakty dotyczące sytuacji Solino S.A.

1. Przedstawione rozwiązania i decyzje zarządcze

W grudniu 2008 roku NSZZ Solidarność przy Solino S.A. przedłożyła Ministrowi Gospodarki koncepcję naprawy podziemnego magazynu, opartą na tzw. "modułowej budowie niezależnych systemów magazynowych". Pomimo tej inicjatywy, pod koniec 2009 roku Rada Nadzorcza Solino S.A., za zgodą Rządu, przyjęła strategię niekorzystną dla spółki.

Na podstawie tej strategii Solino S.A. zostało zmuszone do przekazania swoich statutowych uprawnień gospodarczych na rzecz PKN Orlen, obejmujących m.in. wydobycie solanki oraz magazynowanie paliw. Zgodnie z uchwalonymi założeniami spółka miała pełnić jedynie rolę pośrednika w sprzedaży solanki pomiędzy odbiorcami a podmiotem wyznaczonym przez Orlen, co zatwierdzono za zgodą Ministerstwa Skarbu Państwa. W konsekwencji spółka została pozbawiona prawa do posiadanej koncesji na złożę w miejscowości Lubień Kujawski.

Właściciel większościowego pakietu akcji podjął działania mające na celu likwidację istniejącego zakładu górniczego i utworzenie nowej jednostki o tożsamym profilu działalności, co do dziś nie zostało zrealizowane. Podjęta uchwała faktycznie zapoczątkowała proces likwidacji kluczowego dla bezpieczeństwa energetycznego Polski Podziemnego Kompleksu Magazynowego na węglowodory, zlokalizowanego na Kujawach.

2. Działania Rządu w latach 2008-2014 oraz ich konsekwencje

2008 rok: Najwyższa Izba Kontroli opublikowała raport z kontroli przeprowadzonej na wniosek związków zawodowych Solino S.A. Dokument ten potwierdził wszystkie zgłoszone

nieprawidłowości dotyczące budowy podziemnego magazynu, w tym główny zarzut dotyczący niewystarczających parametrów fizycznych dostępu do strategicznych rezerw ropy i benzyny.

2011 rok: Minister Skarbu Państwa, mając pełną wiedzę o stanie technicznym magazynu, sprzedał prywatnej spółce, jaką wówczas był Orlen, pakiet kontrolny w Solino S.A. W ten sposób państwo polskie utraciło nadzór nad strategiczną infrastrukturą energetyczną i kontrolę nad strategicznymi rezerwami paliw.

2004 rok: Skarb Państwa przekazał spółkę Ciech jednej ze spółek węglowych, w celu jej stopniowej prywatyzacji. W wyniku interwencji, w 2006 roku rząd premiera Jarosława Kaczyńskiego przywrócił Ciech do struktur państwowych.

2014 rok: Rząd sprzedał Ciech prywatnemu inwestorowi – jednej ze spółek należących do rodziny Kulczyków. Wcześniej spółki odbierające solankę, stanowiące kluczowy element Kompleksu Magazynowego, zostały wykluczone z infrastruktury krytycznej.

W 2004 roku region Inowrocławski zostaje wyłączony z programu głównych dróg krajowych.

Biorąc pod uwagę strategiczne znaczenie kompleksu magazynowego dla bezpieczeństwa energetycznego kraju, uważamy, że powinien on zostać przystosowany do załadunku i dystrybucji węglowodorów zarówno transportem drogowym, jak i kolejowym. W tym celu niezbędne jest połączenie drogi ekspresowej S5 na odcinku Gniezno–Poznań z autostradą A1 w rejonie Torunia poprzez budowę drogi ekspresowej przebiegającej przez Inowrocław, a także stworzenie bocznicy kolejowej na terenie magazynu.

3. Skutki działań Rządu

Wyłączenie odbiorców solanki (spółki z Grupy Ciech) z listy infrastruktury krytycznej oznaczało również usunięcie ich spod bezpośredniego nadzoru służb odpowiedzialnych za bezpieczeństwo państwa. Analiza decyzji podejmowanych przez Rząd w latach 2008-2014 prowadzi do wniosku, że działania te celowo blokowały rozwój podziemnych systemów magazynowych w Polsce. W naszej ocenie stabilność i rozwój podziemnych magazynów węglowodorów w Polsce stanowiły zagrożenie dla interesów gospodarczych Niemiec i Rosji, które dążyły do przejęcia rynku dystrybucji paliw w Europie. Analizując obecną sytuację w sektorze podziemnych magazynów, trudno nie zauważyć, że działania zmierzające do likwidacji kluczowych dla bezpieczeństwa energetycznego Polski obiektów mogą stanowić przygotowanie gruntu pod powrót do tej koncepcji po zakończeniu wojny na Ukrainie.

Potencjał Polski w zakresie wysadów solnych umożliwiłby realizację na dużą skalę projektów magazynowych, na co wielokrotnie zwracaliśmy uwagę. Budowa magazynów np. na złożach Damasławek czy Lubień Kujawski zapewniłaby nie tylko bezpieczeństwo energetyczne Polski, ale także stabilność regionu Europy Środkowo-Wschodniej. Takie obiekty mogłyby również stanowić strategiczną bazę dla dystrybucji gazu amerykańskiego na rynki europejskie oraz pełnić rolę tzw. hubów gazowych.

Obecna sytuacja gospodarcza wokół kompleksu podziemnych magazynów na Kujawach grozi całkowitą zapaścią regionu. Problem ten został szczegółowo opisany w naszym stanowisku skierowanym do premiera Donalda Tuska w dniu 29 maja 2024 r.

Stanowisko KZ NSZZ "Solidarność" przy Solino S.A. w sprawie ratowania strategicznego kompleksu energetycznego spółek odpowiedzialnych za budowę i magazynowanie węglowodorów w Podziemnych Kawernach Solnych zlokalizowanych w centralnej Polsce

KZ NSZZ "Solidarność" przy Solino S.A. domaga się podjęcia natychmiastowych działań w celu ochrony bezpieczeństwa energetycznego państwa polskiego. W związku z tym żądamy:

1. **Włączenia do infrastruktury krytycznej państwa** spółek tworzących strategiczny kompleks magazynowy na węglowodory w centralnej Polsce, w tym: Qemetica Soda Polska S.A., Anwil Włocławek oraz Kopalni Kamienia Wapiennego Holcim Kujawy.
2. **Odkupienia przez Skarb Państwa spółki Qemetica Soda Polska S.A.** od prywatnego inwestora celem zabezpieczenia interesów strategicznych kraju.
3. **Przedłożenia przez Rząd RP zatwierdzonej strategii rozwoju** podziemnych systemów magazynowych w kawernach solnych na terenie centralnej Polski.
4. **Ujawnienia informacji na temat osób i podmiotów lobbujących za sprzedaż** Grupy Ciech (obecnie Qemetica Soda Polska S.A.) prywatnemu inwestorowi.
5. **Przeprowadzenia analizy nadzoru służb państwowych** nad międzynarodowymi kontaktami biznesowymi właściciela Qemetica Soda Polska S.A., ze szczególnym uwzględnieniem powiązań w Europie.
6. **Wyjaśnienia motywów właściciela Qemetica S.A.** w kontekście publicznych deklaracji o trudnościach na rynku sodowym oraz ich wpływu na blokowanie budowy nowych podziemnych magazynów na nowych złożach.

7. **Bezwzględnej realizacji wniosków skierowanych do Premiera Donalda Tuska przez KZ**
NSZZ "Solidarność" przy Solino S.A., w tym:

- wniosku z dnia 27.08.2024 r. dotyczącego powołania spółki celowej,
- wniosku z dnia 26.09.2024 r. w sprawie ustalenia zasobów złóż solnych należących do Solino S.A.,
- wniosku z dnia 28.11.2024 r. dotyczącego zabezpieczenia interesów państwa polskiego w związku ze sprzedażą Ciechu prywatnemu inwestorowi.

8. Ustalenia osób odpowiedzialnych za decyzję o pozbawieniu państwa polskiego kontroli nad spółką Solino S.A., kluczową dla bezpieczeństwa energetycznego kraju.

9. Przedstawienia opinii publicznej powodów, dla których Rząd RP w 2014 r. zdecydował się na sprzedaż spółki Ciech prywatnemu inwestorowi, świadomie rezygnując z bezpośredniego nadzoru nad kluczowym dla bezpieczeństwa energetycznego państwa podziemnym kompleksem magazynowym na węglowodory.

W obliczu zagrożeń dla stabilności sektora energetycznego Polski, oczekujemy pilnych działań rządowych mających na celu naprawę sytuacji i ochronę strategicznych zasobów kraju.

Mając na uwadze strategiczne znaczenie podziemnych magazynów węglowodorów dla bezpieczeństwa energetycznego Polski, wzywamy Rząd RP do podjęcia natychmiastowych działań mających na celu naprawę skutków wcześniejszych błędnych decyzji oraz ochronę kluczowej infrastruktury. Brak reakcji doprowadzi do dalszej degradacji tego sektora i grozi utratą suwerenności energetycznej państwa.

Historia pokazała, że ignorowanie problemu prowadziło do systematycznej destabilizacji strategicznych spółek, co w konsekwencji osłabiało gospodarkę i bezpieczeństwo narodowe. Wzywamy do bezzwłocznej realizacji przedstawionych postulatów oraz pełnej transparentności w kwestii wcześniejszych decyzji, które doprowadziły do obecnego kryzysu.

Oczekujemy, że Rząd RP podejmie odpowiedzialne działania w interesie Polski, jej obywateli oraz przyszłych pokoleń.

PRZEWODNICZĄCY
Komisji Zakładowej NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”
przy Inowrocławskich Kopalniach Soli
SOLING S.A.

WICEPRZEWODNICZĄCY
Komisji Zakładowej NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”
przy Inowrocławskich Kopalniach Soli
SOLING S.A.

WICEPRZEWODNICZĄCY
Komisji Zakładowej NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”
przy Inowrocławskich Kopalniach Soli
SOLING S.A.

JERZY GAWEŁA

WICEPRZEWODNICZĄCY
Komisji Zakładowej NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”
przy Inowrocławskich Kopalniach Soli
SOLING S.A.

ANDRZEJ DYMEL

SEKRETARZ
Komisji Zakładowej NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”
przy Inowrocławskich Kopalniach Soli
SOLING S.A.

WOJCIECH MAJCZAK

Przewodniczący

Wiceprzewodniczący

9

Wiceprzewodniczący

Zobowiązuje

Do wiadomości:

1. Prezydent Rzeczypospolitej Polski Andrzej Duda.
2. Marszałek Sejmu Rzeczypospolitej Polski Szymon Hołownia.
3. Marszałek Senatu Rzeczypospolitej Polski Małgorzata Kidawa – Błońska.
4. Przewodniczący Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” Piotr Duda.
5. Przewodniczący Krajowej Rady Sekretariatu Górnictwa i Energetyki NSZZ „Solidarność” Jarosław Grzesik.
6. Przewodniczący Zarządu Regionu Toruńsko-Włocławskiego NSZZ „Solidarność” Tomasz Jeziorek.
7. Marszałek Sejmiku Województwa Kujawsko-Pomorskiego Piotr Całbecki.
8. Przewodniczący Sejmiku Województwa Kujawsko-Pomorskiego Elżbieta Pniewska.
9. Radni Sejmiku Województwa Kujawsko-Pomorskiego.
10. Przewodniczący Rady Powiatu Inowrocławskiego Marek Knop.
11. Starosta Powiatu Inowrocławskiego Wiesława Pawłowska.
12. Radni Rady Powiatu Inowrocławskiego.
13. Przewodniczący Rady Powiatu Mogileńskiego Tomasz Barczak..
14. Starosta Powiatu Mogileńskiego Tomasz Krzesiński.
15. Radni Rady Powiatu Mogileńskiego.
16. Przewodniczący Rady Powiatu Żnińskiego Aleksandra Nowakowska.
17. Starosta Powiatu Żnińskiego Zbigniew Jaszcuk.
18. Radni Rady Powiatu Żnińskiego.
19. Prezydent Miasta Inowrocławia Arkadiusz Fajok.
20. Przewodniczący Rady Miejskiej Inowrocławia Tomasz Marcinkowski.
21. Radni Rady Miejskiej Inowrocławia.
22. Burmistrz Gminy i Miasta Janikowo Bartłomiej Jaszczyk.
23. Przewodniczący Rady Miasta Janikowo Tomasz Skupin
24. Radni Rady Miasta Janikowa.
25. Burmistrz Miasta Żnin Łukasz Kwiatkowski.
26. Przewodniczący Rady Miasta Żnin Idzi Mądry.
27. Radni Rady Miasta Żnin.
28. Burmistrz Miasta Mogilno Karol Nawrot.
29. Przewodniczący Rady Gminy Mogilno Mariusz Samulski.
30. Radni Rady Gminy Mogilno.
31. Wójt Gminy Inowrocław Grzegorz Piątek.
32. Przewodniczący Rady Gminy Inowrocław Augustyn Korona.
33. Radni Rady Gminy Inowrocław.